

РЕШЕНИЕ

№ 6287

гр. София, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
София Тодорова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12137** по описа за **2025** година докладвано от съдия София Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по касационна жалба на началник група на ОПП-СДВР, депозирана чрез гл. юрк. В. П., срещу решение № 3773 от 20.10.2025 г. на Софийски районен съд, постановено по НАХД № 10072/2025 г. С оспорения съдебен акт е отменено наказателно постановление (НП) № 23-4332-026698/03.11.2023 г., издадено от началник група към СДВР ОПП, с което на А. А. А. е наложена глоба в размер на 3000 лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок 12 месеца на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

Касаторът релевира твърдения за неправилност на атакуваното решение поради постановяването му в противоречие с материалния закон и явна несправедливост. Поддържа становището, че съдебният акт е немотивиран, тъй като изложените в него съждения не разполагат с необходимата дълбочина и конкретика, относима към вмененото на жалбоподателя нарушение. С оглед на това твърди, че неоснователни и погрешни са изводите на непълнота в издаденото наказателно постановление, доколкото не са описани действията на водача, с които автомобилът е бил изваден извън контрол. Посочването на конкретни действия от страна на водача, способствали за използването на пътищата за други цели, различни от превоз на хора и товари, и извършвани в купето на самия автомобил биха имали характер на предположения. Поради това отправя искане за отмяна съдебния акт и за потвърждаване на отмененото наказателно постановление.

Претендира присъждане на съдебни разноски и прави възражение за прекомерност на поисканото от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответната страна – А. А. А., представя отговор на депозираната жалба, чрез адв. В., в който обективира становище за неоснователност на касационното оспорване. С представения отговор отправя претенция за присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че обжалваното решение е правилно.

Настоящата съдебна инстанция, след като прецени допустимостта на предявената касационна жалба и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима като подадена в законоустановения срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от легитимирано лице, имащо право и интерес да обжалва съдебния акт, съгласно разпоредбата на чл. 210, ал. 1 от АПК и при спазване на изискванията на чл. 212 от АПК. Разгледана по същество, касационната жалба се явява основателна по следните съображения:

Процесното решение е постановено при следната фактическа обстановка:

На 21.09.2023 г. около 00:01 часа, в [населено място], [улица]в[жк], с посока на движение от Софийски околовръстен път към [улица]жалбоподателят А. А. А. управлявал лек автомобил Б. 525 ТДС с рег. [рег.номер на МПС] . С него на предната дясна седалка се е возила и свидетелката П.. Преди моста със Софийски околовръстен път А. извел автомобила от нормалното му движение, в резултат на което започнал силно да форсира двигателя, подавайки рязко газ, започнал умишлено да превърта задните колела, да поднася задната част на автомобила наляво и надясно и да се върти в кръг, превъртайки задните колела, като се чувало свистене на гуми и излизал черен пушек от автомобила. По същото време били назначени като автопатрул свидетелят Б. и колегата му В., които спрели автомобила и поискали съдействие от служителите на ОПП СДВР, като Б. възприел действията на жалбоподателя. По случая е изготвена докладна от В., а АУАН е изготвен от свидетеля Г., който пристигнал на място с негов колега. В АУАН е посочено, че водачът „умишлено изважда автомобила от правилното му движение на суха настилка, като излиза от едното в другото платно, като форсира двигателя на автомобила.“.

При пълна идентичност на посоченото в АУАН е издадено и атакуваното НП № 23-4332-026698/03.11.2023 г. от началник група към СДВР ОПП, с което на А. А. А. е наложена глоба в размер на 3000 лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок 12 месеца на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

Така установеното от СРС освен от представените по делото писмени доказателства, е и вследствие на събраните гласни доказателствени средства – изслушване на свидетелите Б., Г. и П.. Решаващият състав е възприел като добросъвестни депозираните показанията на свидетеля Г., но е приел, че същият няма лични възприятия за спорната маневра. Показанията на свидетеля Б. съдът е кредитирал като логични, последователни и кореспондиращи с останалите доказателства по делото. Същият не е заинтересован от делото и за разлика от свидетелката П., която е интимна приятелка на А., обективно пресъздава лични възприятия. Същият лично е възприел зрително и слухово безрасъдното управление на МПС, както и обстоятелството, че пътят не се използва за превоз на хора и товари, а са извършвани действия по извеждане на автомобила от плавното му движение, чрез приплъзване на задните задвижващи колела и тяхното многократно превъртане и продължително свистене на колелата върху асфалта, пушек и въртене в кръг. В мотивите на обжалвания съдебен акт въз основа на така кредитираните свидетелски показания, съдът е приел,

че както умисълът на жалбоподателя, така и самите му действия, с оглед тяхната продължителност, навеждат на извод за осъщественото неправомерно поведение.

По отношение на свидетелските показания на свидетелката П., съдът е приел, че с оглед заинтересоваността ѝ от изхода на делото, доколкото същата е интимна приятелка на жалбоподателя, същите не са достоверни. Показанията са нелогични до степен дискредитираща ги в цялост. Този извод е основан на обстоятелството, че по данни на Б. действията на жалбоподателя са продължили дълго време и са съпроводени със свистене на гуми и пушек на автомобила, който е нехарактерен.

Констатирано е и че в справка картон на водача са установени и предходни нарушения.

При така установената фактическа обстановка въззивната инстанция е приела, че умишленото и съзнателно опасно шофиране, посредством занасяне на автомобила, неговото завъртане, умишлено поднасяне, превъртане на колела, в никакъв случай не представлява използване на път за обществено ползване в съответствие с основната цел на пътищата – за превоз на товар и хора. Съдът е посочил, че подобно умишлено поведение в градовете и техните околности застрашава живота и здравето на останалите участници в движението, а също така и на случайно преминаващи пешеходци, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност. Деянието е възможно да бъде извършено единствено при пряк умисъл, като жалбоподателят следва да е съзнавал обществено опасния характер на деянието си, да е предвиждал неговите обществено опасни последици – че не използва пътищата по предназначение и е целял настъпването на тези последици. В резултат от изложеното, съдът е приел, че действия по умишлено превъртане на задните колела, поднасяне на задната част на автомобила наляво и надясно и въртенето му в кръг с превъртане на задните колела е извършено, респективно звукът от свистенето на гуми и черният пушек, който излиза от автомобила са индикация за наличие на състав на административно нарушение, което е осъществено виновно от А. при форма на пряк умисъл – същият е целял и предвиждал настъпването на обществено опасните последици. Въпреки това съдът е приел, че нито в АУАН, нито в НП са описани действията на водача, с които актосъставителят и административнонаказващият орган считат, че автомобилът е изваден от контрол. Съдът е посочил, че както актосъставителят, така и административнонаказващият орган са се задоволили да посочат единствено, че А. „умишлено изважда автомобила от правилното му движение на суха настилка, като излиза от едното в другото платно, като форсира двигателя на автомобила“. Това описание, според решаващия състав, не покрива в никакъв случай стандартите на ЗАНН за описание на нарушението. Съдът е приел, че не става ясно от АУАН и НП какво е обективното външно проявление на това твърдяно умишлено извеждане на автомобила от контрол – дали е завъртането му, приплъзване на гуми или други. В случая така описаното освен, че не е достатъчно, не представлява нарушение. В АУАН и в НП липсва посочване на установеното поведение на автомобила, управляван от жалбоподателя, че същият е поднесъл, задната му част се е отклонила, че гумите му са приплъзнали, че се е въртял в кръг, че се е чул звук от свистене на гумите, че е имало пушек, че задницата на автомобила е поднесена умишлено и други. Съдът е посочил и че форсирането на двигателя само по себе си и без да е съчетано с извършване на други неправомерни действия (неописани в НП и АУАН) не представлява нарушение и използване на пътя не по предназначение. Въз основа на всичко изложено СРС е стигнал до крайния правен извод, че даденото описание на нарушението не отговаря на изискванията на закона, непълно е и съответно води до отмяна на НП на самостоятелно основание.

При извършената служебна проверка, съгласно чл. 218, ал. 2 от АПК, касационната инстанция намира, че решението на районния съд е валидно, като постановено от материално и

териториално компетентен съд и в законоустановената писмена форма. Обжалваното решение е постановено от законен съдебен състав на компетентния да се произнесе по спора районен съд и по редовно подадена жалба срещу подлежащо на съдебно оспорване наказателно постановление, поради което е допустимо.

В хода на въззивното съдебно производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Събрани са исканите от страните доказателства, които са анализирани подробно и мотивирано от въззивния съд.

Настоящият състав намира обаче, че въз основа на установената по делото фактическа обстановка, въззивният съд е направил неправилни изводи относно наличието на допуснато съществено процесуално нарушение, които са довели до постановяването на неправилно решение. Това свое виждане касационната инстанция основава на разбирането, че в мотивите на решението съдът достига до извода, че от свидетелските показания и представените по делото доказателства – докладна на свидетеля В., се установява безспорно административнонаказателното обвинение за допуснато от А. А. виновно извършено при пряк умисъл нарушение на чл. 104б, ал. 2 от ЗДвП, а от друга страна съдът приема, че същото е фактически необосновано в издаденото НП, както и в АУАН. Тези изводи на СРС водят до необосновано решение поради следното:

Противно на приетото от СРС, в съдържанието на съставения АУАН и на издаденото въз основа на него НП, са посочени релевантните за съставомерността на деянието факти и обстоятелства. Отговорността на А. А. е ангажирана на основание чл. 175а, ал. 1, предл. трето от ЗДвП, съгласно която разпоредба се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който ползва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. От правна страна обвинението се основава на допуснато нарушение на законово регламентираната в чл. 104б, т. 2 от ЗДвП забрана водачът на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. От фактическа страна извършването на вмененото на санкционираното лице нарушение е обосновано с констатацията, че на 21.09.2023 г. около 00:01 ч. в [населено място], на [улица] посока на движение от Софийски околовръстен път към [улица], водачът е управлявал собствения си лек автомобил Б. 525 ТДС с рег. [рег.номер на МПС] и преди моста със Софийски околовръстен път, умишлено изважда автомобила от правилното му движение на суха настилка, като излиза от едното в другото платно, като форсира двигателя на автомобила. В ЗДвП не се съдържа легална дефиниция на "ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари", като законодателна техника предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. В случая както в АУАН, така и в наказателното постановление, ясно са описани действията на санкционираното лице, възприети от наказващия орган като нарушаващи забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В този смисъл е налице изискуемия се конекситет между фактическото обвинение /фактическото описание на съставомерното изпълнително деяние/ и неговата правна квалификация /от гледна точка на посочената като нарушена законова разпоредба и приложената санкционна норма/, за формиране на еднозначен правен извод по фактите и по приложението на закона и в какво точно се изразява деянието на санкционираното лице, възприето от административнонаказващия орган като съставомерно такова по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП. Липсва соченото в обжалваното решение нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, изразяващо се в неотразяването с какви действия водачът е извадил автомобила извън контрол.

В случая, от събраните по делото писмени и гласни доказателства, описаната в съставения АУАН

и в издаденото въз основа на него наказателно постановление фактическа обстановка, се явява доказана, като установените факти по несъмнен начин сочат на поведение на водача на МПС по използване на пътя за други цели, а не по предназначение - водачът съзнателно и без причина от обективен характер /атмосферни условия, мокра или заледена пътна настилка или други обстоятелства, способствали за поднасянето на автомобила/, е извел автомобила извън контрол форсирайки двигателя, при което излиза от едното в другото платно. Свидетелят - очевидец на нарушението, потвърждават факта на преднамерено, целенасочено форсиране на двигателя на автомобила без видима причина и въртене на задните колела, поднасяне на задната част на автомобила наляво и надясно и въртенето му в кръг, както и свистенето на гуми и черен пушек, който е излизал от МПС-то. Константна е съдебната практика, че такова поведение на водача на МПС следва да се квалифицира като нарушаващо забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП - пътищата, отворени за обществено ползване, да се ползват за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари и съответно, че деянието се субсумира в административнонаказателния състав по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП. Дали е налице нарушаване на забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, като основание за налагане на административни санкции по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП, следва да се преценява с оглед поведението на водача на МПС и извършените от него фактически действия при управлението на автомобила. В случая тези действия еднозначно обуславят извод за умишлено и целенасочено извеждане на автомобила извън контрол чрез безпричинно форсиране на двигателя и излизане от едното платно в другото, което поведение не може да се разглежда като такова по използване на пътя по предназначение. С оглед на гореизложеното обжалваното решение, като постановено при неправилно приложение на закона, следва да бъде отменено. Доколкото делото е изяснено от фактическа страна и не се налага събиране на други доказателства, вместо него следва да бъде постановено друго решение по съществото на спора.

Наказателно постановление № 23-4332-026698/03.11.2023 г., е издадено от компетентен орган, като при образуването и провеждането на административнонаказателното производство не са допуснати нарушения на регламентирания в ЗАНН процесуални правила и формални изисквания. Наказателното постановление съдържа изискуемото се по чл. 57 от ЗАНН описание на нарушението, обосноваващо в необходимата степен от фактическа и от правна страна административното обвинение, с посочване на релевантните за съставомерността на деянието факти и обстоятелства. От събраните по делото доказателства по безспорен и несъмнен начин се установява извършването на вмененото на санкционираното лице нарушение, правилно квалифицирано по административнонаказателния състав на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП във вр. с чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, за което на нарушителя са наложени предвидените в закона по вид и размер административни наказания. Случаят не може да се квалифицира като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН във вр. с § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, тъй като не разкрива пониска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от този вид. С оглед на изложеното наказателното постановление следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Предвид изхода на делото искането на касационния жалбоподател за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като на основание чл. 63д от ЗАНН, А. А. следва да бъде осъден да заплати на СДВР възнаграждение за осъществената от юрисконсулт правна защита за настоящата инстанция, определено съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, в размер на 160 лева, които превалутирани представляват 76.69 евро.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК във връзка с чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд – София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3773 от 20.10.2025 г., постановено по НАХД № 10072/2025 г. на Софийски районен съд и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 23-4332-026698 от 03.11.2023 г. на началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, с което на А. А. А. е наложена глоба в размер на 3000 лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок 12 месеца на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА А. А. А. с ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица] юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция в размер на 76.69 евро (седемдесет и шест евро и шестдесет и девет евроцента).

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: